

ארגון ושנתם לבניך
מפעיל שיעורים פרטיים לילדי ישראל
הניתנים ע"י אברכי כולל
במסגרות חווייתיות תוך מתן תמריצים
המסעודדים לשקידה בתורה הקדושה
להצטרפות וביירוים: 02-3733111
סיון תשפ"ב | עלון מס': 320

פרשת שלח

ודברת בם
סיפורי אהבת תורה ויראת שמים

הספרים, ולא הבין כלום! הן אפילו קרא וכתב לא ידע.
לשעה קלה חלשה עליו דעתו. "פנראה אני באמת לא כמור" - הבין בעצב.

אך מייד התאושש והסית את מחשבותיו המשונות.
"כמוכן שאני כמור!" - פסק. "אלא מה, כיצד אינני
יודע לקרא?! - פנראה שכל הכמרים בורים ועמי
הארצות הם..."

סיים רבי שמחה בונים ואמר: כל אדם שופט כל מקרה
לא רק לפי מראה עיניו, אלא גם על פי רצונותיו
הקמוסים. מאחרים הוא דורש ומצפה הרבה, ועל כל
סטיה קלה הוא מייד מלמד חובה. אך את עצמו
עשה הכל כדי להצדיק וליחס לעצמו מעלות
רבות...

תנו רבנן: 'בצדק תשפט עמיתך' - הו' דן את חברך
לכף זכות" (שבועות ל א)

פשרצה רבי שמחה בונים מפשיסחא להסביר לתלמידיו עד היכן מגעת חובת
למוד זכות על האחר, המושיל את המשל הבא:

שור אחד נסע בדרך וראה שכור מטל ברפש. צנה
השור על משרתיו להרימו ולהשכיבו במרפכה.
פשהגיעו לארמונו, בקש השור לעשות נסוי
מענין. הוא צנה על אנשיו לרחצו ולגלחו
ולהלבישו בבגדי כמור, כל זה בעודו הלום וזן ולא
מבין את אשר נעשה עמו. מפרת השור היתה
לבדק, כיצד יגיב על כך השכור פשיקאי
משכרונו.

שעות ארוכות ישן השכור במטת המלכים בה
השכיבוהו. פשהתעורר פקח את עיניו והביט
סביבו בתמהון. "מה אני עושה בבית מלוכה
זה?" שאל את עצמו בפליאה. פשהבחין
המשרתים שהשכור התעורר נגשו אליו וקראו
לו ביראת פבוד מעשה: "בקר טוב! פבוד אדוננו הכמור".

התבלבל לגמרי השכור. הוא זכר היטב שעד אתמול היה עני ואביון, מה הוא
עושה כאן ומה פתאום קוראים לו "כמור"? וניי הם כל המשרתים המתבוננים בו
בהערצה?

לאחר רגעים לא ארפים הגשה למטתו ארוחת מלכים עשירה בכל טוב. הוא עדין
לא הבין את המצב לאשורו, אבל שמח על הסעודה הדשנה לבטנו הרעבה. הוא
אכל בתאבון רב, ורק אז הבחין בבגדיו המפארים. הוא התבונן במראה ולא הפיר
את מי שראה שם. "אני באמת נראה כמור" - חשב. "אולי אני כמור בעצם?!"

לאחר הארוחה יצא השכור לסיור בארמון הלא מפר. משרתים מפל עבר פרפרו
סביבו ונסו להנעים את זמנו בכל רגע. כך זה נמשך במשך פמה שעות. לאחר זמן
מה הוא החל להתרגל בשמחה למצב החדש. הוא עדין זכר במעמדם שבעבר
היה חסר כל, אבל זה הרי לא יכול להיות! עיניו רואות פברור שהיא כמור עשיר
ומקור משרתים.

לאחר מחשבה מעמיקה הגיע למסקנה שהיא פנראה באמת כמור כפי שמכנים
אותו פאן כלם, ולא סתם כמור אלא כמור עשיר מאד - וכפי שמוכיח הבית המהדר
והמשרתים הרבים. ולגבי הזכרון שלו שהוא עני? זה כפי הנראה טעות גמורה...
חלום.

אך שוב הסתפק לעצמו השכור-הכמור. הרי גם אם הזכרונות מימי עניו הם חלום
ותו לא, אבל איך זה שהוא לא זוכר דבר מימיו ככמור? מוזר בממש.

עלה במוחו רעיון: בקש להביא לפניו ספרי כמרים. אם גבין מה כתוב שם - סימן
שכמור הוא. מייד אצו המשרתים הנמרצים והביאו לו ספרים רבים. פתח את

שירת החיים

פרק שירה ע"פ הספר 'פרק בשיר'
למחן שר התורה הגר"ח קנייבסקי זצוק"ל

עה. צבי אומר:

ואני אשר עזר וארנו לבקר חסדך כי היית משגב לי ומנוס ביום צר לי
(תהלים נט)

התנן יהודה בן תימא במסכת אבות (פרק ה משנה כ) אומר לנו
להיות עז פנמר וכו' ורץ פצבי - לעשות רצון אבינו שבשמים.
כלומר, הצבי הוא סמל ודגמא לריצה מהירה, לזריזות. כך
גם אומרת הגמרא בכתובות (ק"ב), שארץ ישראל
נקראת "נחלת צבי" לפי שנמשלה לצבי, מה צבי זה
כל מכל החיות אף ארץ ישראל קלה מכל הארצות.

בנוסף, חז"ל בירושלמי במסכת שבת (פ"ד ה"א)
אומרים, כי הצד צבי בשעה שהוא ישן, חב, מפני
שטבעו של הצבי שפשהוא ישן הוא משאיר עין אחת
פקוחה כדי שייכל לברח אם יבואו לצודו, ולכן אי אפשר
לומר שפשהוא ישן הרי הוא נצוד ועומד.

שתי התכונות המפלאות הללו שטבע הבורא יתברך בצבי, נתנו לו כדי
שייכל להמלט מאלו המבקשים לצודו. ואכן, גני האדם מנסים ללכד את
הצבאים יותר מכל שאר החיות, מפני שטעם **המשך מאחורה**

